

El deport a Cassà de la Selva: Cinquanta anys enrera

==== Cròniques d'un supervivent =====

A l'estiu del 1912, quan havia acabat el penúltim any de batxillerat, el pare ens va comprar una pilota per jugar al futbol. Era una pilota que, una vegada inflada, semblava més una carbassa que pas una esfera. Junt amb el meu germà i el meu inseparable amic en Ricard de cal Vell anàvem pels camps, tot just segats, de cap el Cementiri Nou a «clavar puntades de peu» com solia dir el meu pare. Amb la calor els rostolls punxeguts esdevenien durs i agressius. Al cap de pocs dies tot el nostre goig es va fondre com per art d'encantament: Per entre els cosits del cuiro es va ficar una palla i vet ací que la goma va reventar amb un esclat tan significatiu que ens deixà corpresos i concients que el joc s'havia acabat.

Els quatre mesos de vacances d'estiu els passàvem pràcticament sense moure'ns de la vila. L'avorriment era total: Les noies les vèiem com qui mira amb unes ulleres de llarga-vista posades a l'inrevés. Anàvem a veure passar el tren; a les tardes dels dies de festa anàvem a l'església a «funció» i els demés dies cap al tard a «novena». Anàvem a passejar amunt i avall del passeig Vilaret i les primeres hores de xafogor de la tarda a la biblioteca de l'Orfeó Catalunya a llegir novel·les de Juli Verne o a «mirar sants» de la revista «La Ilustración Artística»... La gent que no anava al cafè cercava l'escalf de les tertúlies que abundaven a l'entorn dels obradors. Una de les més concorregudes era la de can Ventura Sabater que com que quedava al bell davant de l'antiga rectoria era d'un cert predomini clerical: Tots els estudiants de capellà del poble hi anàven, entre ells en Josep M.ª Olivé de can Cosmeastre. També hi feia cap en Joaquim Dausà, cosí de l'Olivé, tots dos estudiants del col·legi del Col·lell.

Un dia m'hi vaig deturar i sortírem a parlar de l'avorriment que ens embargava i jo em vaig lamentar de l'avaria soferta per la pilota. L'Olivé que era un xicot molt pràctic i decidit em digué: Ja l'estàs portant de seguida. Això rai hi posarem un pegat.

Aquella mateixa tarda anàrem a la plaça de La Coma a clavar puntades de peu i a tirar «ciris». La gent que passava s'aturaven sorpresos i ataba-